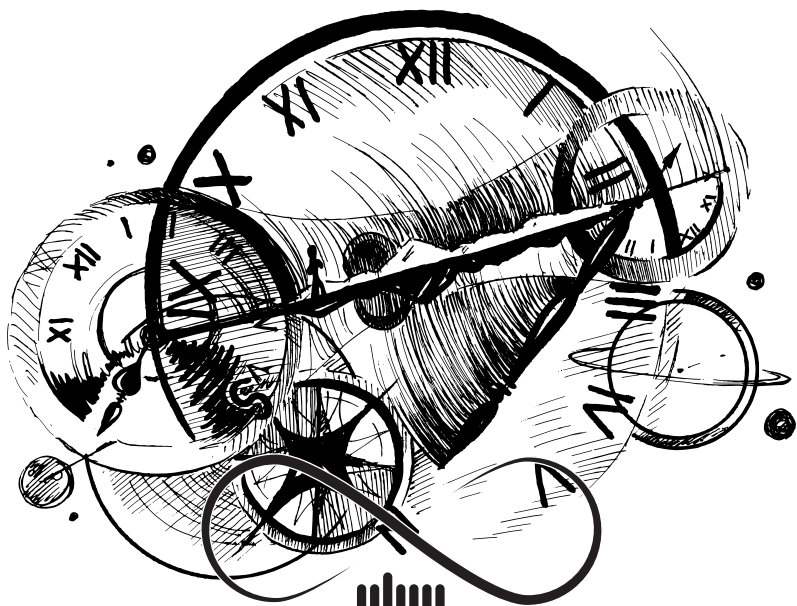

LBRIS

We know
books

CORINA CIOLACU

*Infini
t, la post
restant*

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

*M-am oprit din
mers surprinsă de
fraza ta,*

care nu avea nicio legătură cu ceea ce vorbeam în momentul acela. Ne întorceam acasă după o plimbare lungă pe jos, timp în care discutam, ca de obicei, multe și de toate. Și chiar când râdeam de o glumă, tu ai zis: „*Hai să ne promitem că ne vom trimite câte o vedere din fiecare loc în care mergem separat. În felul ăsta vom călători întotdeauna împreună. Bine..., eu aș fi zis o carte poștală, e mai romantic, mai old school, dar nu știu dacă se mai găsec...*” Și ai zâmbit cumva ciudat.

Recunosc că m-a mirat atât ideea, cât și momentul: de ani buni, comunicam oricum, continuu, prin toate mijloacele și tehnologia modernă, indiferent cât de departe eram, prin scris, voce sau poze. Tocmai de aceea m-au surprins atât ideea cât și seriozitatea cu care ai rostit-o, în contextul acela de relaxare amuza(n)tă.

Dar ne-am ținut de cuvânt, întâi ca joc, apoi ca obicei. Dintr-un moment dat, eu n-am mai primit nimic, doar am adunat. S-au strâns teancuri întregi netrimise, pentru că, de când ne-am despărțit, am călătorit mult, foarte mult. Drumuri scurte sau lungi, prin aer, pe apă sau uscat, unde am visat sau unde am găsit, cât am dorit sau cât am putut. Am cutreierat prin lume în dușmănie, precipitat și cu nerăbdare, cu dorință și cu durere, pentru uitare și pentru ne-uitare, cu blestem și cu rugăciune, pentru pierdere și pentru (re)găsire, cu lacrimă și cu mânie, cu neputință și, doar ocazional, cu un dram de bucurie. Dar de trimis, n-am mai trimis nimic în ultimii (șapte) ani și ceva, de-asta s-au adunat atâtea.

Dau să închei și mă trezesc că, instinctiv, am scris „*Uite-le, le citești când ai timp. ©*” Nu știu dacă, tot instinctiv, am apucat să și salvez, căci imediat laptopului i-a murit bateria. Sunt curioasă cum va arăta fraza după reîncărcare, a.k.a resetarea realității...

Din când în când,
șuierul prelungit al
trenului

scoate timpul de sub radicalul eternității. Mă întorc acasă. Ziua, nefiresc de călduroasă, împinge forțat calendarul spre solstițiul de vară, visând la supremația și unicitatea absolută de a deveni cea mai lungă din an. Nu i se va împlini ei, ci unei surate, peste doar alte câteva. Așa sunt visurile, greu de îndeplinit.

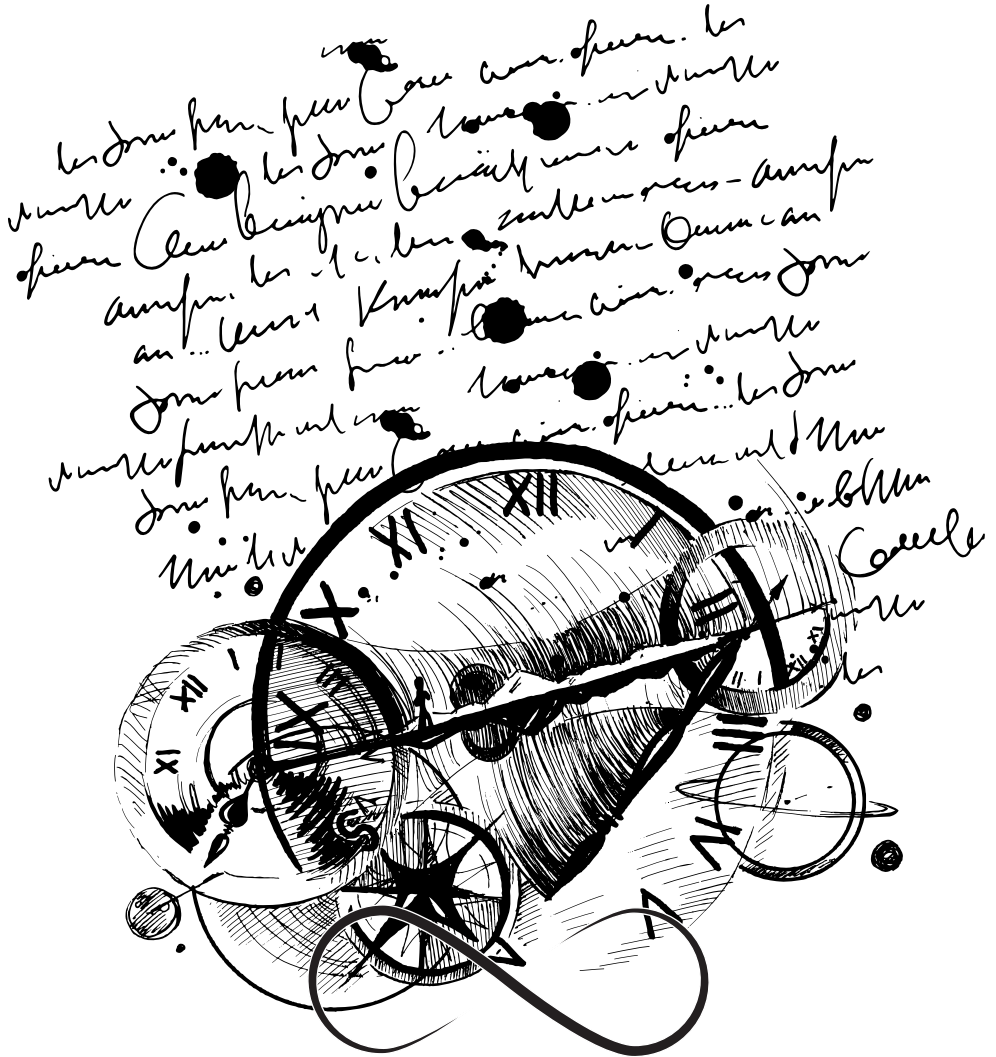
În dreapta mea aleargă o pădure întreruptă pe alocuri de luminișuri. Iarba, desișurile, copacii sunt încă de un verde viu, care n-a apucat să fie atins de dogoarea nemiloasă a soarelui, aceea care le scorojește viața. În stânga, un câmp galben-auriu de grâu, doar pe jumătate secerat, abia ține pasul cu goana trenului. Un timp, un șir lung de maci delimitează sângeriul miriștea de ierburile înalte care, puse astfel la punct, se orientează spre partea cealaltă și dau să asalteze calea ferată.

Trenul taie continuu peisajul în două și asta îmi place: n-ai cum să ți se pară monoton, chiar dacă mergi prin zonă de șes.

Pe lângă albia unui râu devenit mai îndrăzneț și sigur pe el în urma ploilor recente care i-au crescut debitul, niște berze pășesc tacticos, probabil în căutarea unor delicatese. Îmi arunc iarăși ochii în partea cealaltă și văd o întindere presărată cu incredibil de multe tufe de măceș pline de flori roz. Mă uit visătoare la ele, desprinzându-mă cu greu de amintirile pe care mi le declanșează, și mă întreb cum de înfloresc ele așa aiurea pe câmpuri, fără să le pese dacă le vede cineva...

Deodată apare în paralel și șoseaua, menținând constant o distanță circumspectă. Șoseaua atât de binecunoscută, pe care veneai tu acasă, pe care veneam eu la tine, pe care uneori plecam împreună în vacanță. Îmi proptesc cotul în pervazul îngust al geamului și bărbia în podul palmei ca să pot urmări mai confortabil traficul, întotdeauna aglomerat pe

aici. Gândurile se amestecă cu mașinile, creându-mi în minte imagini de Fata Morgana. Uneori zboară mai repede decât mașinile, altele sunt oprite brusc de bariera unei amintiri. Le las în voia lor, căci oricum nu le pot impune niciun algoritm, și astfel pierd șirul timpului până când, dintrodată, inima mi se face mică, precum un ghem strâns într-un pumn, de frica gândului, fulgerat de neunde, că poate, într-una dintre mașinile alea roșii care se disting ușor de departe, ești tu, care veniseși acasă să-mi faci o surpriză (cum se mai întâmpla) iar eu am fost plecată...

Infinit, la post restant

CORINA CIOLACU

În lumina de un
roșiatic din ce în
ce mai hotărât a
răsăritului,

zidul înalt, compact și abrupt al stâncilor peste care tronează mândru orașul Dover se apropia tot mai mult, devenind tot mai alb cu cât soarele urca spre ziuă deplină. „The white cliffs of Dover” (stâncile albe de la Dover) îmi izbesc privirea acum cu o putere potențată și de amintirea primei dăți când le-am văzut împreună.

Uimirea ta entuziastă de atunci se împletea cu uimirea mea de fiecare dată când le-am revăzut, resimțind probabil, prin faldurile secolelor, cutremurul mirat de spaimă al tuturor celor care veneau, pe calea cea mai scurtă dinspre continent, să cuce-rească această insulă trufașă, Albionul. Tuturor, de la romanii lui Cezar până la normanzii lui Wilhelm Cuceritorul peste mai mult de o mie de ani, aceste faleze trebuie să li se fi părut neîn-durătoare și inabordabile când le-au apărut, amenințătoare, în fața ochilor.

Debarcăm și, la fel ca atunci când am fost cu tine, doar *traversăm* Doverul, încercând să vedem cât mai mult din mers. Atunci ne îndreptam împreună spre Londra. Acum, mai aproape și fără tine, spre Canterbury.

În timp ce caut cu privirea Farul Roman (care încă func-ționează – ni se spune) și turnurile castelului construit acum aproape 900 de ani pe locul unui castru roman, mă cutreieră, la indigo, aceeași veche părere de rău: nu le voi vizita nici acum. „*Poate data viitoare...*”, ai zis tu atunci. N-a(u) mai fost. Nici tu, nici data viitoare.

Și înainte de o curbă strânsă care mă aruncă tot mai departe de ele, îmi agăț cu jind privirea de steagul ondulat de vânt din vârful unuia dintre turnurile de piatră ale celui mai mare castel britanic, se spune...

Ți-aduci aminte, îți
spuneam atunci că
la Canterbury

vin pelerini din toată lumea de aproape 850 de ani, fiind unul dintre cele mai vibrante locuri de pelerinaj din întreaga lume.

Acestui loc și evenimentului asociat i se datorează și opera de temelie a literaturii engleze moderne, celebrele „Povestiri din Canterbury”, îți mai spuneam. Și că, referitor la limba folosită în aceste povestiri, despre Chaucer, autorul lor, se spunea că a transformat cărămida în marmură, defrișând astfel terenul pe care, peste un secol, Shakespeare avea să-l transforme într-o superbă grădină.

Se înțelege așadar că, pentru toată lumea, principalul punct de interes al orașului este catedrala. Grandioasă, atât ca dimensiuni fizice, cât și ca importanță și semnificație.

Am ajuns în fața ei chiar puțin înainte de a se deschide, sub un soare cald de mijloc de septembrie, aproape incredibil pentru locuitorii orașului, obișnuiți mai curând cu ploile în acest moment al anului.

Intru din nou, după mulți ani de când intraserăm împreună, și mă cuprinde același sentiment de apropiere de Dumnezeu pe care l-am mai avut în câteva lăcașuri de cult din lume. Inexplicabil, fără legătură cu mărimea lor sau religia în spiritul căreia au fost construite. Dar diferit ca percepție. De exemplu aici, în imensitatea uimitoare a acestei catedrale gotice și aproape de altarul unde a fost asasinat arhiepiscopul Thomas Becket în anul 1170 (mișelește, pentru că fiecare biserică e, sau ar trebui să fie, un sanctuar, un loc de siguranță absolută pentru oricine), parcă mă aștept ca vocea lui Dumnezeu să răsunе grav de undeva de sus, de incredibil de sus, dintre dantelăria complicată de arce ogivale în care se termină mănunchiurile de stâlpi înalți, nu prea groși și albi ca niște mesteceni tineri, care sprijină bolta neverosimil de înaltă. Așa cum, în modesta bisericuță din lemn alb,

stând singuratică (și neîncuiată) pe un mal înalt bătut de vânturile Atlanticului de Nord în Islanda, am simțit cumva atingerea divină de aproape, ca venind de pe băncuțele vecine celei pe care mă așezasem, simple și vopsite în albastru.

Pășesc încet și cu sfială pe pardoseala din piatră, lustruită de timp și de pașii oamenilor. Generații întregi de oameni. Cele nouă secole și jumătate de existență (începută în 1070, a fost terminată în doar șapte ani) îmi dau un sentiment de atemporalitate, ca și cum aș putea fi *oricare* dintre cei care au trecut pe aici și m-aș putea întoarce în timpul lor din orice veac. Nu încerc, potențialul îmi e de ajuns și oricum nu m-ar interesa cu adevărat să mă întorc decât în timpul *tău*. *Al tău și al meu*.

Mă apropii de locul în care a fost asasinat arhiepiscopul Thomas Becket, sanctificat la scurt timp după aceea datorită unor vindecări miraculoase, se spune. E marcat de două săbii suspendate în formă de cruce, de care sunt atașate altele două, îndreptate amenințător și sugestiv în jos (cavalerii care au comis sacrilegiul au fost patru). De-o parte și alta, două lumânări mari veșnic aprinse. E foarte puțină lume înăuntru, așa că pot admira în voie toate caracteristicile stilului gotic care, la lăcașurile de cult, îmi (și *ne*) plac cel mai mult: arcele care se intersectează peste ușile groase din lemn, înguste și rotunjite în partea superioară, cu încuietori metalice complicate. Sau arcele care formează rozete de piatră ce susțin și în același timp detensionează bolta, ale căror intersecții sunt marcate de vechi blazoane nobiliare. Dantelăria din piatră în care sunt încastrate ferestrele cu vitralii superb colorate din care veghează sfinții. Jilțurile înalte și masive din lemn sculptat pe care se vor fi așezat mai marii vremii. Și atâtea și atâtea altele.

Catedrala și întregul Regat Unit sunt în doliu profund după trecerea în neființă a suveranului cu cea mai lungă domnie din întreaga sa istorie, Regina Elisabeta II, iar asta așterne o sobrietate reținută peste tot și toate. Ies, și parcă sobrietatea se dizolvă instantaneu sub soarele orbitor care inundă strada și mă face să mijesc ochii până aproape de închidere.

Arunc o privire în lungul străzii principale, High Street – desigur, nici ea încă prea aglomerată, și automat pornesc în josul ei. Calc automat, ca într-un vis care nu s-a încheiat, căruia eu nu-i *dau voie* să se încheie. Pentru că atunci când am fost împreună ploua și timpul era foarte scurt, în afara catedralei n-am apucat să ne plimbăm deloc prin oraș. Și ne-a părut rău...

Mă încântă casele cu arhitectura specifică dinastiei Tudor, păstrate în perfectă stare, mângâiate de soarele de mijloc de septembrie. Chiar dacă li s-a schimbat destinația, firma a rămas cea originală. De exemplu, „The Old Weavers House, A.D 1500” / (Vechea casă a țesătorilor, anul 1500) e acum restaurant, „The Little Inn, built 1503” (Micul Han, construit în 1503) a devenit Sun Hotel etc. Abia mă abțin să nu urc cele câteva trepte care duc spre frumoasa intrare în „Royal Museum and Free Library”, situat într-o clădire superbă de secol mult rămas în urmă, dar intru în schimb, doar pentru câteva minute, într-un anticariat. De dragul fațadei sale de alte secole trecute și a mirosului de cărți vechi, deși n-am nici timp să le răsfoiesc, nici bani să le cumpăr. Cred, și n-are rost să întreb. Dar mi-ar plăcea enorm (*ne-ar*, știu...) să pot petrece măcar o zi întreagă printre ele și să le aflu poveștile sau tainele.

High Street se termină în una dintre vechile porți de intrare în oraș, monumentală ca un castel mai mic, așa că ne întoarcem, descoperind detalii trecute cu vederea mai devreme. Pe o stradă

laterală văd, de departe, o construcție ultramodernă și mergem până acolo să vedem ce e. E Marlowe Theatre și abia când o văd îmi amintesc (cum putusem uita!?) că unul dintre cei mai talentați și inovativi dramaturgi elisabetani, Christopher Marlowe, s-a născut aici. Poate dacă n-ar fi murit la doar 29 de ani într-un duel, Shakespeare ar fi trebuit să-și împartă faima cu el, cine știe? Înapoi pe High Street, acum observ și casa în care s-a născut „Kit”, cum îl alintau contemporanii. O casă mică, simplă, cu un singur nivel și o mansardă nu prea înaltă, colț cu Peter Street, nu e de mirare că nu mi-a sărit în ochi de prima dată. E acum „Cafe – Restaurant, www.marlowesrestaurant.co.uk”, cum scrie chiar pe firmă.

Mi-ar plăcea să beau o cafea cu Kit la el acasă, dar timpul îmi neagă, din nou și implacabil, orice dorință: în radă la Dover, prin care trebuie să trecem din nou fără oprire, uriașul vas de croazieră al companiei Costa probabil că își pornește deja motoarele, nerăbdător să plece spre alte mări și alte țări și alte zări.

Peste puțin timp, *the white cliffs of Dover* îmi rămân tot mai în urmă, închizând în spatele lor visul care abia mi se reînchegase.